

de Enkeltheder, der indeholdes i denne Lov, hver Fagminister maa tage Ansvar for sin Del; jeg maa gaa ud fra, at de Forslag, der er stillede af de forskellige Ministerier, er nødvendiggjorte ved Arbejdets Art og Omfang, og fra Finansministeriets Side har der ikke kunnet øves nogen Kritik overfor dette. Efter en Opgørelse, som er foretaget i Finansministeriet, vil dette Lovforslag medføre en Udgift for Statskassen af ikke mindre end 4 600 000 Kr. med et rundt Tal, og det kan ikke nægtes, at dette Beløb maa virke ret afskrækkende, i alt Fald vække nogen Bekymring, thi i Forvejen er Udgiften til Tjenestemændenes Lønninger meget betydelig. For at faa at vide, hvad Tjenestemandenslovens samlede finansielle Resultat vil blive, har jeg anmodet Det statistiske Departement om at anstille en Undersøgelse over, hvad Tjenestemandslønningerne beløb sig til pr. 1. Januar 1920. Naturligvis har denne Undersøgelse ikke kunnet gennemføres med fuldkommen Nøjagtighed, men de Tal, jeg nævner, maa vistnok siges at være saa nøjagtige, som man kan faa dem, og tilnærmelsesvis overensstemmende med Virkeligheden. Undersøgelsen er foregaaet paa den Maade, at der har været udsendt Skemaer til de forskellige Ministerier og til de forskellige Ministeriers Institutioner, og næsten alle disse Skemaer er indkommet; der mangler nogle, men man har kunnet slutte sig til Beløbene alligevel gennem selve Tjenestemandensloven og gennem det Materiale, der overhovedet forelaa for Statistisk Departement. Først i denne Uge har jeg faaet denne Opgørelse fra Statistisk Departement, paa hvilken jeg støtter mig, naar jeg nu skal nævne nogle Tal.

Af Statstjenestemænd og andre ansatte — ved „andre ansatte“ forstaaes fast ansatte Haandværkere ved Statsbanerne og lignende, Reservefolk, der har stadigt Arbejde, Elever og andre paa Prøve værende Personer — er der et Antal af rundt anslaaet 46 400 Personer, af Pensionister er der 12 500, af Tjenestemænd i Folkekirken er der 1 300, og endelig er der af Lærere i Folkeskolen ca. 8 000; jeg tror dette sidste Tal er noget for lavt, i hvert Fald er Vikarer og Vinterlærere og lignende vistnok ikke tagne med. I Statsvirksomhederne er der ansat 31 500. De fordeler sig saaledes, at ved Statsbanerne er der 19 012, ved Postvæsenet 9 563 og ved Telegrafvæsenet 2 935, tilsammen 31 510 eller med et rundt Tal 31 500; man vil se, at

det er omtrent de to Trediedele af alle Statstjenestemænd og andre ansatte.

Naar jeg saa kommer til Udgiften til alle disse Tjenestemænd, saa viser det sig, at til Lønninger — og ved Lønninger forstaaer jeg naturligvis ogsaa Alderstillæg og alle andre Tillæg — er der en Udgift af 157,9 Millioner, til de andre ansatte 40,2 Millioner, tilsammen 198,1 Mill. Kr. Til Pensionister gaar der 17 Millioner, til Folkekirkenes Tjenestemænd, forsaavidt angaar Statens Andel, 2,5 Millioner og til Lærere i Folkeskolen, hvor det ogsaa kun er en Statsandel af deres hele Lønning, 21 Millioner, tilsammen 238,6 Mill. Kr. Til Udgiften til Tjenestemænd og andre ansatte, som er 198,1 Mill. Kr., maa yderligere regnes dette Lovforslags anslaaede Udgift paa 4,6 Millioner og endvidere det forøgede Dyrtidstillæg, som automatisk fremkommer gennem Tjenestemandenslovens Bestemmelser, og som, da det naar op til ca. 300 Kr. pr. Person, nøjagtig 270, maa regnes at ville udgøre en 15 Mill. Kr. Jeg kommer da til et Beløb af 217,2 Millioner. Men for ikke at overdrive skal jeg nedsætte det til 216 Millioner. Jeg tror da, at jeg ikke er meget langt fra det virkelige Tal. Deraf falder $\frac{2}{3}$ paa de tre Statsvirksomheder.

Hvis jeg gaar ud fra — og det maa jeg jo —, at Antallet af Tjenestemænd staaer i Forhold til Lønningsbeløbet, vil det blive 144 Millioner for de tre Statsvirksomheder og 72 Millioner til Tjenestemænd og andre ansatte udenfor disse. Nu er Indtægten for de 3 Virksomheder paa Finansloven for 1920—21, saaledes som den er vedtaget ved anden Behandling, for Statsbanernes Vedkommende 145,4 Millioner, for Postvæsenet 43,2 Millioner og for Telegrafvæsenet 11,4 Millioner, tilsammenlagt 200 Millioner. Af den gaar de 144 altsaa til Lønninger. Det vil da ikke undre, at de tre Statsvirksomheder arbejder med et meget betydeligt Underskud. Alene Brændselet paa Statsbanerne til Færger og Lokomotiver løber saaledes op til 40 Millioner. Der bliver da ikke meget tilbage til alle de andre Udgifter, og ærede Medlemmer vil da ogsaa af de Opgørelser, der offentliggøres, have set, at Underskudet er der. Jeg skal ikke derom sige noget, det vedrører jo ikke mig i og for sig at give Anvisning paa, hvorledes dette Underskud skal dækkes. Jeg skal kun sige, at det er Genstand for min Kollega, Ministeren for offentlige Arbejds omhyggelige Overvejelse at finde Muligheder for